จากเด็กที่เรียนไม่จบมัธยมปลาย ลูกชายร้ายขายเฟอร์นิเจอร์ไปหัดทำงานเป็นลูกมือซ่อมโทรทัศน์ แล้วสมัครเข้าเป็นพลทหาร ไปฝึกหัดงานเป็นช่างซ่อมโทรพิมพ์ ออกมาช่วยคุณพ่อทำงานร้านเฟอร์นิเจอร์ได้เพียงหกเดือนก็เบื่อจนทนไม่ไหว ขอลาไปท่องเที่ยว

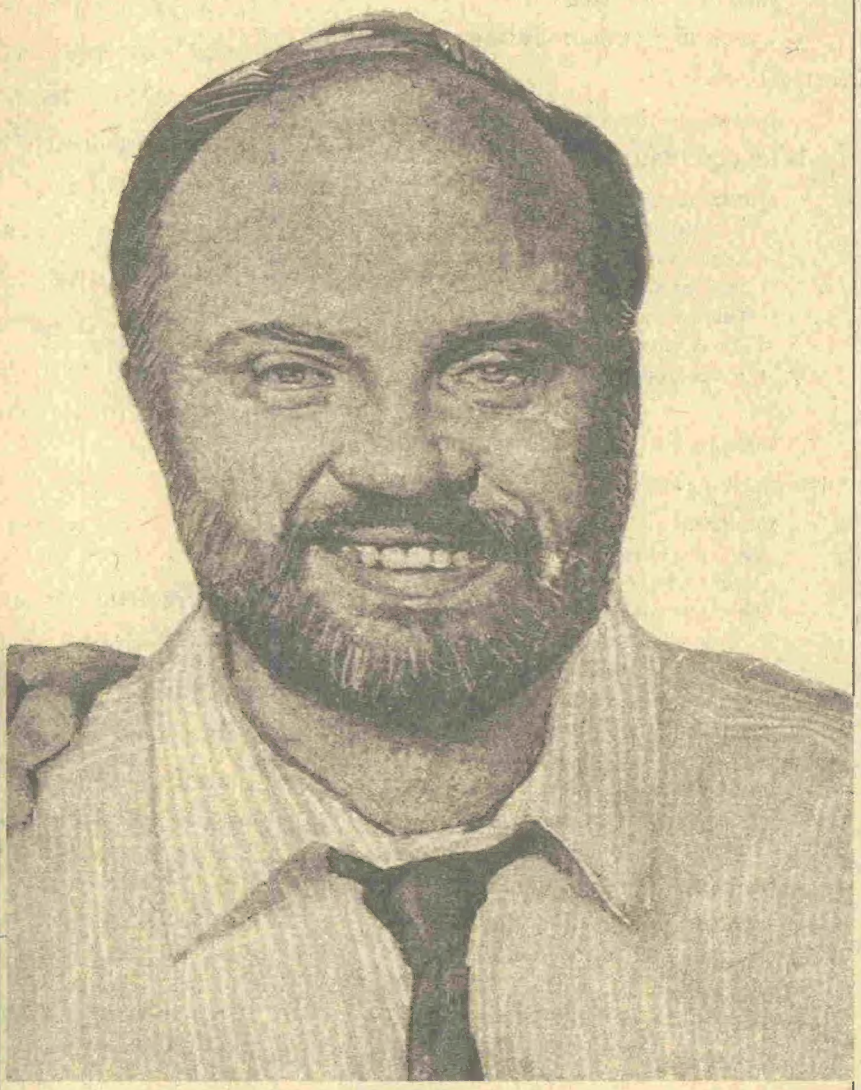

จอร์จ เทต เจ้าพ่อดีเบส

ผู้ไม่เคยยอมทำอะไรที่ไม่เต็มใจจะทำ น่าจะเป็นตัวอย่างสำหรับเด็กเรียนไม่ดีที่อยากมีทางประสบความสำเร็จ

ศ.ดร.ศรีศักดิ์ จามรมาน

ลูกชายร้านขายเฟอร์นิเจอร์ผู้ไม่สนในการเรียน

จอร์จ เทต (George Tate) เกิดที่รัฐเทนเนสซี (Tennessce) เมื่อปี พ.ศ.2486 ศึกษาศาสนาใหม่ ๆ จิตใจจะได้สงบสงบขึ้น ไปถึงคาลิฟอร์เนียได้อ่านโฆษณาชุดประกอบไมโครคอมพิวเตอร์ซึ่งมาประกอบแล้วก็เลยติดใจ ไม่ยอมห่างไมโครคอมพิวเตอร์อีกเลย

สองคนกับเพื่อนรวมเงินได้สองแสนบาท จดทะเบียนตั้งบริษัทจัดขายซอฟท์แวร์ไมโคร โดยใช้โรงรถเป็นสำนักงาน ได้พบโปรแกรมดีเบสซึ่งคนอื่นเขาเขียนเอาไว้โดยบังเอิญ เอามาขายกลายเป็นมหาเศรษฐี 1,400 ล้านบาท

บริษัทแอชตัน–เทต เจริญเติบโต จนมีพนักงานเกือบ 600 คน ยอดขายพุ่งสูงถึงปีละกว่า 2,000 ล้านบาท และกำไรปีละกว่า 200 ล้านบาท

เป็นผู้จัดการใหญ่และต่อมาเป็นประธานกรรมการบริษัทแอชตัน–เทต ติดใจสาวที่มาสมัครทำงานด้วย ซึ่งเธอก็ช่วยงานได้ดีจนมีตำแหน่งเป็นผู้จัดการฝ่ายขาย ย้ายไปอยู่บ้านเดียวกับผู้จัดการใหญ่ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน และในที่สุดก็มีลูกสาวด้วยกันหนึ่งคน

เมื่อมีลูกด้วยกันแล้วก็คิดจะจดทะเบียนสมรสกัน แต่งานยังยุ่งต้องมุ่งแข่งขันกับบริษัทอื่น จนในที่สุดหัวใจวายตายกลางห้องทำงาน เมื่ออายุเพียงสี่สิบ

ภรรยาและลูกสาวที่อายุยังไม่ถึงหนึ่งขวบก็เลยได้รับมรดก 1,400 ล้านบาทไป และภรรยาก็ตั้งใจจะทำงานต่อไปให้สมเจตนารมณ์ของสามี

นักคอมพิวเตอร์หนุ่ม ๆ ของไทย สนใจจะเอาอย่างจอร์จ เทต เพื่อหาลู่ทางที่จะร่ำรวยด้วยซอฟท์แวร์ หรือนักคอมพิวเตอร์สาว ๆ ของไทยสนใจจะช่วยกันทำงานขายซอฟท์แวร์ หรือแม้แต่จะสนใจเรื่องการรับมรดก 1,400 ล้านบาทก็เชิญอ่านต่อไปได้เลยครับ

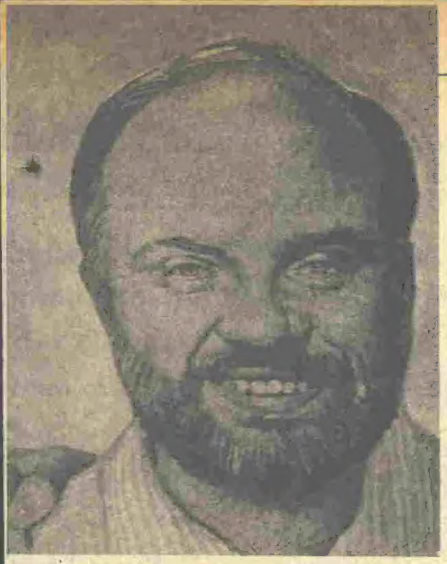

"ถ้าใครเป็นพ่อแล้วมีลูกเรียนไม่ได้เรื่องก็อย่าเพิ่งเสียใจมากนัก รีบเอาเรื่องของจอร์จ เทตไปให้อ่าน ให้หันมาสนใจเรียนคอมพิวเตอร์ ถ้าเอาดีทางนี้ได้จริงก็อาจจะประสบความสำเร็จเหมือนจอร์จก็ได้"

แล้วไปโตที่รัฐเซาท์คาโรไลนา (South Carolina) ที่คุณพ่อและคุณลุงไปตั้งร้านขายเฟอร์นิเจอร์อยู่

คุณพ่อของจอร์จเป็นคนเรียนเก่งและจบปริญญาจากมหาวิทยาลัย มีลูกชายสองคนและลูกสาวสี่คน แต่ลูกชายคนที่ชื่อจอร์จนี่ไม่เอาไหนในด้านการเรียนเลย

เมื่อตอนเด็ก ๆ จอร์จบ่นเสมอว่าพวกครูฆ่าอาจารย์เป็นเต่าล้านปี ไม่รู้ไปขุดตำราสมัยดึกดำบรรพ์ที่ไหนมาสอน จอร์จไม่อยากจะเรียนประวัติศาสตร์สมัยกรีก สมัยโรมันอะไรทำนองนั้น อยากจะเรียนเรื่องเครื่องโทรทัศน์ เครื่องอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ อยากจะได้ลงมือทดลองสร้าง ทดลองซ่อมจริง ๆ แต่ครูก็ไม่ให้ทำ ฉะนั้นในทัศนะของจอร์จการเรียนหนังสือระดับมัธยมนั้นมันแสนจะน่าเบื่อหน่าย

แต่ถึงอย่างไร จอร์จก็ยังยอมทนเรียนจนอยู่ชั้นสูงสุดในระดับมัธยมปลาย ปรากฏว่าไปไม่ไหวจริง ๆ สอบตกจนต้องออกจากโรงเรียน

แม้ต่อมาจะได้เป็นมหาเศรษฐีพันล้านบาท จอร์จก็มิได้สนใจจะศึกษาหาปริญญาหรือขอให้ใครมอบปริญญากิตติมศักดิ์ให้

ได้เห็นคอมพิวเตอร์ครั้งแรกเมื่ออายุสิบสามแต่ไม่มีความสนใจนัก

เมื่อตอนที่จอร์จ อายุเพียง 13 ปี ก็ได้มีโอกาสไปดูเครื่องคอมพิวเตอร์เป็นครั้งแรกในชีวิต ทั้งนี้เพราะเผอิญมีวิศวกรจากไอบีเอ็มมาเช่าบ้านที่คุณพ่อของจอร์จมีให้เช่า แล้ววันหนึ่งวิศวกรคนนั้นจะไปเยี่ยมลูกค้า พอดีเห็นจอร์จว่างอยู่ก็เลยชวนจอร์จไปด้วย

ลูกค้ารายนั้น เป็นบริษัทประกันภัยที่ใช้เครื่องไอบีเอ็มขนาดใหญ่ จอร์จก็เลยได้ฟังเขาอธิบายว่าในวงการประกันภัยนั้น เขาใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ทำอะไร เจ้าตัวเครื่องคอมพิวเตอร์นั้นมันรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร

จอร์จได้ดูเครื่องและฟังคำอธิบายแล้วก็คิดว่ามันแปลกดีนะ แต่ก็ไม่ได้สนใจอะไรเป็นพิเศษ ไม่ได้คิดว่าต่อไปจะต้องทำอะไรเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ให้ได้ หรืออะไรทำนองนั้น

ทำงานพิเศษเป็นช่างซ่อมโทรทัศน์เมื่ออายุสิบห้า

ความจริงร้านขายเฟอร์นิเจอร์และบ้านเช่าของคุณพ่อ ก็ทำรายได้อย่างดี จอร์จไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องหารายได้พิเศษ แต่ธรรมเนียมอเมริกันเขาสนับสนุนให้เด็ก ๆ หารายได้พิเศษ เด็กผู้หญิงอายุ 14–15 ก็เริ่มออกไปรับจ้างเลี้ยงลูกให้ชาวบ้านเวลาเขาจะไปเที่ยวกัน เด็กผู้ชายก็ไปรับจ้างตัดหญ้า ทำสวนอะไรทำนองนั้น ทั้งนี้ทั้งนั้นจะทำกันเฉพาะเวลาว่างตอนโรงเรียนเลิกแล้วหรือในวันหยุด

สำหรับจอร์จนั้น สนใจพวกเครื่องจักรอุปกรณ์สมัยใหม่ ก็เลยไปวนเวียนอยู่ที่ร้านซ่อมโทรทัศน์ ตอนแรกก็ดูเขาซ่อม ต่อมาก็ช่วยเขาซ่อม แล้วก็หัดซ่อมแบบบินเดี่ยว แล้วในที่สุดด้วยความสนใจ ฝึกฝนด้วยตนเอง จอร์จก็ได้ชื่อว่าเป็นช่างซ่อมโทรทัศน์ยี่ห้อโซนี่ขนาดเล็ก ที่ชำชองมากที่สุดในร้านนั้น

คุณพ่อขอให้เป็นทหาร

จากการที่จอร์จต้องออกจากโรงเรียนโดยไม่จบมัธยมปลายนั้น คุณพ่อผิดหวังและเสียใจมาก จนจอร์จก็รู้สึกสงสารคุณพ่อ ฉะนั้นเมื่อคุณพ่อขอร้องให้ทำอะไรให้พ่อสักอย่าง คือให้เลือกว่าจะเข้าโรงเรียนเพื่อเรียนเป็นทหารหรือไม่ก็ไปสมัครเป็นทหารทันทีเลย จอร์จก็ทำตาม แต่ด้วยความที่เสื่อมศรัทธากับระบบการเรียนการสอนที่จอร์จคิดว่าล้าสมัย จอร์จก็เลยขอเลือกสมัครเข้าเป็นทหารอากาศ

หัดซ่อมเครื่องโทรพิมพ์ในกองทัพ

ด้วยความสนใจในเครื่องจักรอุปกรณ์สมัยใหม่อยู่แล้ว จอร์จก็พยายามขวนขวายหางานที่มันเกี่ยวข้องกับเครื่องจักรอุปกรณ์สมัยใหม่ทำ และก็ได้สมใจนึกคือได้ไปเป็นทหารซ่อมเครื่องโทรพิมพ์

จอร์จพอใจอยู่กับการเป็นทหารอากาศซ่อมเครื่องโทรพิมพ์อยู่ได้สองปี ชีวิตก็ต้องเปลี่ยนแนว โดยการตายของคุณลุง

คุณพ่อเคยมีคุณลุงช่วยทำงานที่ร้านเฟอร์นิเจอร์ พอคุณลุงตายคุณพ่อก็นึกถึงจอร์จว่าน่าจะถือโอกาสเอาตัวมาช่วยทำธุรกิจ คุณพ่อก็เลยทำเรื่องราวขึ้นขออนุญาตกองทัพอากาศให้จอร์จออกจากงานเพื่อไปช่วยบิดาทำมาหากิน ซึ่งทางกองทัพอากาศก็อนุญาต

จอร์จ เทต

ตอนแรกคุณพ่อก็ดีใจที่ได้ลูกชายมาช่วย และตัวจอร์จเองก็คิดว่าจะพยายามช่วยพ่อให้เต็มที่ แต่อย่างเต็มที่ของจอร์จก็คืออยู่ได้ 6 เดือน ก็เบื่อแทบตาย เพราะงานขายเฟอร์นิเจอร์นั้นเป็นงานการค้าที่ไม่เกี่ยวกับเครื่องจักรอุปกรณ์สมัยใหม่ ตามที่จอร์จชอบ จอร์จจึงขออนุญาตคุณพ่อไปท่องเที่ยวศึกษาหาประสบการณ์ด้วยตนเอง

ศึกษาศาสนาใหม่ ๆ เลยต้องไปคาลิฟอร์เนีย

ตอนแรกจอร์จไปที่เมืองแอตแลนตา รัฐจอร์เจีย ซึ่งต่อมาก็เป็นที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของบริษัทซอฟท์แวร์ใหญ่บริษัทหนึ่งคือ พีชทรี(Peachtree) แต่ตอนนั้นจอร์จยังไม่ประสีประสาอะไรกับซอฟท์แวร์เลย จอร์จไปแอตแลนตาเพื่อสมัครเข้าเป็นสาวกของรอน ฮับบาร์ด (Ron Hubbard) ซึ่งตั้งตนเป็นศาสดาในศาสนาใหม่ที่มีคำสอนสำคัญว่า "ทุกคนประสงค์จะทำความดีเหมือนกันหมด แต่ที่บางคนทำไม่ได้เพราะมีกรรมเก่ามาบังตาอยู่ ฉะนั้นจึงต้องใช้กรรมที่ทำไว้และพยายามแก้ไขให้เรียบร้อยก่อน แก้เสร็จเมื่อไรก็เป็นคนดีมีความสุข สมใจนึก"

จากความสนใจในศาสนาใหม่ ๆ นี้ จอร์จก็ได้ทราบว่าน่าจะไปเมืองลอสแอนเจลีส รัฐคาลิฟอร์เนียมากกว่าเพราะที่นั้นมีคนตั้งตนเป็นศาสดา ตั้งศาสนาใหม่ ๆ อีกมากมาย มีให้เลือกเต็มไปหมด ไม่ทราบว่าจอร์จคิดจะตั้งตนเป็นศาสดาบ้างหรือเปล่า แต่ในที่สุดก็เดินทางไปลอสแอนเจลีส พอดีที่นั้นมีงานว่างให้ทำหาเงินใช้ได้ด้วย จอร์จก็เลยสมัครเข้าทำงานในด้านที่ตนเคยชอบอยู่แล้ว คือเป็นพนักงานซ่อมเครื่องเสียง ที่ร้านขายเครื่องเสียง

ได้อ่านประกาศชุดประกอบไมโครก็โผเข้าวงการทันที

ระหว่างที่จอร์จอยู่ที่คาลิฟอร์เนียนั้น พอดีได้อ่านวารสารอิเล็กทรอนิกส์ยอดนิยม (Popular Electronics) ฉบับสำคัญในวงการไมโคร คือฉบับมกราคม 2518 มีประกาศโฆษณาขายชุดประกอบไมโครคอมพิวเตอร์ชื่ออัลแตร์(Altair) โดยบริษัทมิตส์ (MITS)

จำได้ไหมครับว่าโฆษณาชุดประกอบไมโครที่ว่านั้น ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของคนอีกคนหนึ่งให้กลายเป็นมหาเศรษฐีด้านไมโคร คนนั้นก็คือ บิล เกตส์ ผู้เกิดความคิดเอาภาษาเบสิกมาใช้กับเครื่องไมโครเป็นคนแรก

บิล เกตส์กับ จอร์จ เทต ก็คงได้อ่านโฆษณาดังกล่าวในเวลาไล่เลี่ยกัน สำหรับจอร์จนั้น ตัดสินใจสั่งซื้อชุดประกอบอัลแตร์ทันที

ประกอบเสร็จใช้อะไรไม่ได้

พอชุดประกอบเครื่องไมโครมาถึงจอร์จก็จัดแจงลงมือประกอบ พอประกอบเสร็จเห็นมีสวิทช์ปิดเปิดได้อยู่ ก็สับสวิทช์เปิดเครื่อง แต่ไม่ปรากฏอะไรขึ้นเลย จะปิดจะเปิดกี่ครั้งก็ไม่เกิดอะไรขึ้น ทั้งนี้เพราะในไมโครคอมพิวเตอร์ที่ประกอบเสร็จนั้นไม่มีโปรแกรมอะไรอยู่เลย ยิ่งกว่านั้นส่วนความจำหลักก็มีน้อยมาก คือมีเพียง 256 ตัวอักษร โปรดสังเกตนะครับว่า 256 ตัวอักษรไม่ใช่ 256K

จอร์จก็เลยต้องนั่งค่อย ๆ แกะ ๆ คลำ ๆ ดูว่าในเครื่องที่ประกอบนั้น มีชิ้นส่วนอะไรบ้าง ชิ้นใดทำหน้าที่อะไร จนในที่สุดก็เป็นผู้เชี่ยวชาญในการซ่อมเครื่องอัลแตร์

จัดหาภาษาเบสิกและอุปกรณ์เพิ่มเติม

ด้วยความสนใจในเครื่องคอมพิวเตอร์ใหม่นั้น จอร์จพยายามอ่านโฆษณาปรึกษาหารือกับคนที่พอจะปรึกษาได้ ในที่สุดก็ทราบว่ามีบริษัทโปรเซสเซอร์ เทคโนโลยี(Processor Technology) ประกาศขายแผงความจำ (Memory Board) สำหรับต่อเข้ากับเครื่องอัลแตร์ มีคนประกาศขายจอโทรทัศน์ใช้แล้วและเครื่องแถบกระดาษ(Paper Tape) ใช้แล้ว จอร์จก็เลยจัดการซื้อมาต่อเข้ากับเครื่องอัลแตร์

ที่สำคัญก็คือมีคนบอกว่า บิล เกตส์ทำโปรแกรมสำเร็จสามารถเอามาใช้ให้เครื่องอัลแตร์รับภาษาเบสิกได้ จอร์จก็เลยสั่งซื้อมาแล้วหัดเขียนโปรแกรมภาษาเบสิก

เขียนโปรแกรมเสร็จ ทดลองใช้ดูปรากฏว่าใช้ได้ จอร์จจึงตื่นเต้นดีใจมาก และกล่าวได้ว่าตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาทุกลมหายใจเข้าออก จอร์จจะนึกถึงคอมพิวเตอร์อยู่เสมอ

ตั้งตัวเป็นหมอคอมพิวเตอร์และตั้งสมาคมคอมพิวเตอร์

จากการที่เคยเป็นช่างซ่อมโทรทัศน์และโทรพิมพ์และการที่ได้ประกอบและศึกษาเครื่องอัลแตร์จนคล่อง จอร์จก็เลยตั้งตนเป็นคุณหมอคอมพิวเตอร์(Computer Doctor) ไม่ได้รับรักษาคนไข้โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วย แต่รับรักษาคอมพิวเตอร์ มีคนสนใจเอาคอมพิวเตอร์ป่วยมาให้รักษาพอหารายได้พิเศษได้ไม่เลวเลย

จากการที่ได้รู้จักผู้สนใจใช้คอมพิวเตอร์หลาย ๆ คน จอร์จก็เลยเป็นตัวตั้งตัวตี ชักชวนสมัครพรรคพวกก่อตั้งสมาคมคอมพิวเตอร์แห่งแคลิฟอร์เนียใต้(Southern California Computer Society)

ขออธิบายต่อนิดนะครับว่า ในอเมริกานั้นมีการตั้งสมาคมคอมพิวเตอร์รวมแล้วเป็นร้อยสมาคม ที่ใหญ่มาก ๆ ก็มีอยู่สี่สมาคม คือ สมาคมแรกชื่อ สมาคมเครื่องคอมพิวเตอร์ (Association for Computiny Machinery)

dBASE II
Ashton-Tate

"เริ่มต้นสองคนกับเพื่อนรวมเงินได้สองแสนบาท จดทะเบียนตั้งบริษัทจัดขายซอฟท์แวร์ไมโคร โดยใช้โรงรถเป็นสำนักงาน ได้พบโปรแกรมดีเบสซึ่งคนอื่นเขาเขียนเอาไว้ โดยบังเอิญ มาขายกลายเป็นมหาเศรษฐี 1,400 ล้านบาท"

เบ่งเป็นกลุ่มผู้สนใจพิเศษต่าง ๆ อีกหลายสิบกลุ่ม และเผอิญผมก็ได้เคยเป็นผู้รวมก่อตั้งกลุ่มผู้สนใจศูนย์คอมพิวเตอร์มหาวิทยาลัย (ACM Special Interest Group on University Computer Centers) สมาคมต่อมาก็คือสมาคมคอมพิวเตอร์แห่งสถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์(Computer Society of the Institute of Electrical and Electronic Engineer) เรียกสั้น ๆ ว่า สมาคมคอมพิวเตอร์ของไอสามอี(IEEE) มีสาขาอยู่ในประเทศไทย สมาคมที่สามก็คือสมาคมบริหารการประมวลผล(Data Processing Management Association) และสมาคมที่สี่คือ สมาพันธ์สมาคมประมวลผลแห่งอเมริกา(American Federation for Information Processing)

สมาคมคอมพิวเตอร์แห่งคาลิฟอร์เนียใต้ ที่จอร์จตั้งขึ้นมานั้น แม้จะเล็กแต่ก็เป็นสถานที่ให้ชาวคาลิฟอร์เนียตอนใต้ได้พบปะแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านคอมพิวเตอร์กัน และเป็นที่ที่จอร์จได้พบกับฮาล แลชลี (Hal Lashlee) ซึ่งจะร่วมกันตั้งบริษัทแอชตันทต ต่อไป

ตั้งบริษัทซอฟท์แวร์พลัส

เมื่อ พ.ศ.2523 หรือเพียง 5 ปีมานี้เอง จอร์จยังทำงานเป็นผู้จัดการฝ่ายขายของสาขาบริษัทเทอร์มินอลจากแอตแลนตา ชื่อบริษัทอินเทลลิเจน(Intelligent System) ส่วนฮาลซึ่งเป็นเพื่อนจากสมาคมคอมพิวเตอร์นั้น ทำงานเป็นสมุห์บัญชีอยู่ที่บริษัทการเงินแห่งหนึ่งในลอสแอนเจลีส

ทั้งสองคนปรึกษาหารือกันว่าตอนนั้นมีบริษัทไลฟ์โบท(Life boat)ตั้งขึ้นมาจัดจำหน่ายโปรแกรมสำหรับไมโครคอมพิวเตอร์ทำท่าจะไปได้สวยแล้ว ก็ไม่น่าจะเล่นยาก ฉะนั้นจอร์จกับฮาลก็ร่วมกันลงทุน 7,500 เหรียญ หรือประมาณสองแสนบาท จัดตั้งบริษัทซื้อซอฟท์แวร์พลัส(Software Plus) มีสำนักงานอยู่ที่บ้านของจอร์จ ซึ่งความจริงอยู่ที่โรงรถ ทั้งนี้โดยจอร์จจัดหาโต๊ะตู้มาตั้งที่โรงรถ ติดต่อขอโทรศัพท์หมายเลขพิเศษให้คนในอเมริกาที่อยากจะติดต่อ สามารถโทรเข้ามาจากเมืองใดในอเมริกาก็ได้ โดยผู้โทรไม่ต้องเสียค่าโทรทางไกล เพราะจอร์จจ่ายแบบเหมาจ่ายเป็นรายเดือน ไม่ทราบว่าเมื่อไรองค์การโทรศัพท์ของไทยจึงจะมีบริการแบบนี้

เมื่อจดทะเบียนบริษัท จัดโรงรถเป็นสำนักงาน มีหมายเลขโทรศัพท์แล้ว จอร์จก็จัดการลงโฆษณาในวารสารต่าง ๆ ว่า บริษัทซอฟท์แวร์พลัสมีโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ขายในราคาลดพิเศษ บริการรวดเร็วทันใจ ใครสนใจจะติดต่อซื้อ หรือซื้อไปใช้แล้วมีปัญหาอยากจะปรึกษาก็โทรมาคุยได้โดยไม่เสียค่าโทรศัพท์ทางไกล ไม่ว่าจะโทรจากที่ใดในอเมริกา

ปรากฏว่ากิจการของซอฟท์แวร์พลัสก็ไปได้ไม่เลว แต่ไม่มีอะไรพิสดารเพราะยังไม่พบดีเบส

ต้นกำเนิดดีเบสนั้นเดิมขายไม่ค่อยออก

จะกล่าวฝ่ายกระทาชายอีกนายหนึ่ง มีนามตามท้องเรื่องว่า เวน แรตลิฟ(Wayne Ratliff) เป็นวิศวกรโครงการอวกาศอยู่ที่นาซา(NASA) ณ เมืองพาซะดีนา(Pasadena) มีความสนใจในการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์และตั้งใจจะเขียนโปรแกรมควบคุมหุ่นยนต์ แต่กลายเป็นได้ต้นกำเนิดดีเบส

เวน ซื้อชุดประกอบไมโครคอมพิวเตอร์มาชุดหนึ่ง เป็นคนละยี่ห้อกับของจอร์จ คือเวนซื้อยี่ห้ออิมซาย(IMSAI) จัดการประกอบเสร็จเรียบร้อยก็สนใจจะเอาไปใช้ควบคุมหุ่นยนต์ จะเขียนโปรแกรมด้วยภาษาเครื่องมันก็ลำบาก พอดีเวนเคยใช้โปรแกรมระบบฐานข้อมูลในเครื่องคอมพิวเตอร์ใหญ่ของนาซา เห็นว่าโปรแกรมระบบฐานข้อมูล(Data Base)นั้นมันใช้ง่าย ถ้ามีอยู่ในไมโครก็จะสามารถเอาไปเขียนโปรแกรมหุ่นยนต์ได้ ฉะนั้นเวนก็เลยหยุดการเขียนโปรแกรมควบคุมหุ่นยนต์ไว้ ไปเขียนโปรแกรมฐานข้อมูลก่อน

ปรากฏว่าการเขียนโปรแกรมฐานข้อมูลนั้นกลายเป็นงานใหญ่ แต่ก็น่าสนใจและเป็นงานท้าทายมาก เวนใช้เวลาอยู่ถึงหนึ่งปีเต็ม ๆ ทั้งกลางคืนและวันหยุด ได้โปรแกรมฐานข้อมูลสำหรับเครื่องอิมซาย ซึ่งเวนตั้งชื่อโปรแกรมว่า วัลคาน(Valcan) ตามชื่อเมืองเกิดของนายสป้อค(Spock) ในเรื่องสตาร์เทรก

(Star Track) ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่เวนติดใจและคิดว่าใคร ๆ ก็คงสนใจชื่อนี้

เวนจัดการโฆษณาโปรแกรมวัลคานในวารสารไบท์(Byte) แต่จนครบปีก็ขายได้เพียง 50 ชุด เวนก็ยังคงทำงานอยู่ที่นาซา ลืมเรื่องการเขียนโปรแกรมควบคุมหุ่นยนต์ไปแล้ว ขายโปรแกรมวัลคานได้รายได้พิเศษแต่ไม่มากเท่าใด

ใครก็ไม่ทราบขอปรึกษาจอร์จเรื่องโปรแกรมของเวน

วันดีคืนดีมีใครคนหนึ่งซึ่งต่อมาจอร์จก็จำชื่อไม่ได้โทรศัพท์มาสั่งซื้อโปรแกรมวัลคาน จอร์จแจ้งให้ทราบว่าไม่มีขาย นายคนนั้นก็เลยอธิบายให้ฟังว่าวัลคานเป็นโปรแกรมดี มีความสามารถมากมาย น่าจะสั่งมาขาย

จอร์จก็เลยรีบติดต่อเวน ขอชมการแสดงการใช้ ปรากฏว่าจอร์จติดใจมาก ไม่เคยเห็นโปรแกรมอะไรที่ใช้กับไมโครคอมพิวเตอร์แล้วสามารถทำงานได้ทุกอย่างตามที่โฆษณา ซึ่งสมัยนั้นนับว่าแปลก เพราะโปรแกรมต่าง ๆ มักจะทำไม่ได้ครบตามที่โฆษณา ยิ่งกว่านั้นจอร์จยังแปลกใจว่าทำไมวัลคานถึงน่าใช้อย่างไม่น่าเชื่ออย่างนั้น

ขอซื้อลิขสิทธิ์ทันที

จากประสบการณ์ในการเป็นตัวแทนขายโปรแกรม จอร์จมองเห็นอนาคตสดใสทันที รีบเจรจาขอซื้อลิขสิทธิ์จากเวนทันที เวนเคยขายได้ปีละเพียง 50 ชุด ก็เลยคิดว่าน่าจะเสี่ยงลองให้จอร์จเอาไปขายดู

ปรากฏว่าภายใน 2-3 ปีต่อมา เวนก็ได้ค่าลิขสิทธิ์(Royalty)จนเป็นมหาเศรษฐี แต่จอร์จและฮาลกลับได้มากกว่า คือเป็นบรมมหาเศรษฐีทั้งสองคน เฉพาะจอร์จในที่สุดมีทรัพย์สมบัติถึง 1,400 ล้านบาท

ตั้งชื่อดีเบสและแอชตัน-เทต

การขายซอฟท์แวร์ด้านไมโครคอมพิวเตอร์นั้น งานสำคัญที่สุดงานหนึ่งคือ โฆษณาประชาสัมพันธ์

จอร์จ เทต

จอร์จปรึกษานักประชาสัมพันธ์ ได้ความว่า ชื่อโปรแกรมที่ใช้ว่าวัลคานนั้นคงไม่ดี คนจึงไม่สนใจเท่าที่ควร ส่วนชื่อซอฟท์แวร์พลัสก็ฟังเป็นชื่อโหล มีบริษัทอื่น ๆ ชื่อซอฟท์แวร์อะไร หรืออะไรซอฟท์แวร์มากมาย ฉะนั้นควรจะเปลี่ยนชื่อทั้งโปรแกรมและบริษัท

ปรึกษาหารือ ถกเถียงกันอยู่นาน ตกลงอะไรกันไม่ได้ ในที่สุดนักประชาสัมพันธ์เสนอชื่อดีเบสทู(dBASE II) ซึ่งจอร์จก็เห็นด้วยว่ามันเตะหูเตะตาน่าสนใจดี

คำว่าดีเบส ก็ชี้แนะว่ามันเป็นโปรแกรมเกี่ยวกับดาต้าเบสหรือฐานข้อมูล แต่วิธีสะกดที่ทำให้ผิดแผกแตกต่างจากชาวบ้านคือ แทนที่จะขึ้นต้นด้วยดีตัวใหญ่ตามด้วยบีตัวเล็ก ก็ขึ้นต้นด้วยดีตัวเล็กตามด้วยบีตัวใหญ่

จำนวนพยางค์มี 3 พยางค์ก็กำลังดี ไม่สั้นไม่ยาวเกินไป เช่นเดียวกับชื่อบริษัทไอบีเอ็ม หรือ บีดีซี หรือ ยูนิแวค ก็สามพยางค์เหมือนกัน

ส่วนเลขสอง ที่ใส่มานั้นก็ทำให้รู้สึกว่ามันเป็นของที่ได้ปรับปรุงมาจากรุ่นที่หนึ่งเป็นรุ่นที่สอง แบบเดียวกับฟอร์แทรนโฟร์ เป็นภาษาฟอร์แทรนรุ่นที่สี่อะไรทำนองนั้น แต่ที่จริงแล้วไม่เคยมีดีเบสรุ่นที่หนึ่งหรือดีเบสวันมาก่อน

ทีนี้ชื่อบริษัท ตอนแรกใคร ๆ ก็คิดว่าน่าจะเป็น เทตและแลชลี หรือ แลชลีและเทต ตามชื่อคนก่อตั้งทั้งสองคน แต่นักประชาสัมพันธ์ไม่เห็นด้วย หาว่าไม่น่าสนใจ แล้วพยายามคิดชื่ออื่น ๆ ให้เลือกก็ไม่ได้ถูกใจ จนในที่สุดนักประชาสัมพันธ์ก็เสนอชื่อ แอชตัน-เทต โดยบอกว่าคำว่า แอชตันนั้นไม่มีความหมายอะไร แต่มันฟังเข้ากับเทตดี ตัวจอร์จเจ้าของนามสกุลเทตก็เห็นด้วย ส่วนฮาลเจ้าของนามสกุลแลชลีก็ไม่ขัดข้อง ในที่สุดก็เลยใช้ชื่อบริษัทว่า แอชตัน-เทตติดปากนักคอมพิวเตอร์มาจนทุกวันนี้

จากนั้นก็จัดการย้ายสำนักงานจากโรงรถที่บ้านจอร์จ ไปอยู่ที่ถิ่นอุตสาหกรรมที่เมืองคัลเวอร์(Culver City) ห่างจากโรงถ่ายหนังของเอ็มจีเอ็ม (MGM Studio) ประมาณหนึ่งไมล์

ประกาศออกตลาดดีเบส เมื่อมกราคม 2524

ในการประกาศวางตลาดโปรแกรมดีเบสนั้น จอร์จก็ทำโฆษณาให้เตะตาคนอีกว่า "ดีเบสทูกับเครื่องสูบน้ำคลำ" แล้วมีคำบรรยายว่าเครื่องสูบน้ำคลำสามารถแก้ปัญหาระอาใจเรื่องน้ำคลำได้ฉันใด โปรแกรมดีเบสก็สามารถแก้ปัญหาระอาใจเรื่องการใช้ไมโครคอมพิวเตอร์ให้เป็นประโยชน์ได้ฉันนั้น

นอกจากนั้น ในงานสัมมนาและนิทรรศการคอมพิวเตอร์ที่ลาสเวกัส(Las Vegas) จอร์จก็เช่าบอลลูนลูกใหญ่ติดป้ายดีเบสทู ตั้งใจจะเอามาลอยวนรอบงาน แต่ผู้จัดงานไม่ยอม จอร์จก็เลยเอาบอลลูนนั้นผูกให้ลอยอยู่เหนือบูทของแอชตัน-เทต

ปรากฏว่าดีเบสทูขายดีเป็นเทน้ำเทท่า ได้ขึ้นมาเป็นโปรแกรมยอดนิยม ขายดีที่สุดในบรรดาโปรแกรมฐานข้อมูลทั้งหลายอยู่ระยะหนึ่ง

ลาออกจากผู้จัดการใหญ่

ถึงกลางปี พ.ศ.2526 ดีเบสทูขายดีมาก บริษัทแอชตัน-เทตต้องขยายกิจการเพิ่มพนักงานถึงกว่า 250 คน งานบริหารชักจะยุ่งมากขึ้น จอร์จบอกใคร ๆ ว่าเขาไม่เคยทำอะไรที่ไม่เต็มใจจะทำ เขาชอบค้นคว้าหาความรู้เรื่องคอมพิวเตอร์ โดยวิธีลงมือทดลองทำเอง จนเข้าใจเกือบจะหมดแล้ว จึงจะเริ่มอ่านคู่มือ

"เรายอมทำให้ตัวของเราเองเจ็บเพื่อความเจริญเติบโตต่อไปของเราดีกว่าที่จะรอให้ใครเขามาทำให้เราเจ็บ แล้วแบ่งความเจริญเติบโตไปจากเรา"

เขาชอบเล่นกับคอมพิวเตอร์ ไม่ชอบการบริหาร ไม่ชอบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในการบริหาร เขาต้องการให้พนักงาน เจ้าหน้าที่ทุกคนที่ทำงานที่แอชตัน–เทต มีความสุขกายสบายใจในการทำงาน ต้องการให้ทุกคนรักบริษัท อยากมาทำงานที่บริษัทไม่ใช่แบบเช้าชาม–เย็นชาม

เพื่อให้ได้มีโอกาสทำงานอย่างที่เขาชอบได้เต็มที่ ไม่ต้องมายุ่งกับการบริหาร จอร์จก็ขอลาออกจากตำแหน่งผู้จัดการใหญ่ ไปเป็นประธานกรรมการและยกตำแหน่งผู้จัดการใหญ่ให้คนหนุ่มอายุ 31 ปี ชื่อเดวิด โคล (David Cole)

แม้จะมีโปรแกรมเป็นโปรแกรมหลักอยู่เพียงโปรแกรมเดียวคือ ดีเบสทูยอดขายของแอชตัน–เทต ก็พุ่งสูงขึ้นถึงปีละ 40 ล้านเหรียญหรือกว่าหนึ่งพันล้านบาท ในปี 2527 คิดเป็นกำไรปีละกว่า 150 ล้านบาท

เข้าตลาดหลักทรัพย์

เมื่อปลายปี 2516 จอร์จและฮาล ผู้ถือหุ้นใหญ่ของแอชตัน–เทต คนละกว่า 34% รวมสองคนกว่า 68% ก็ตัดสินใจนำหุ้นเข้าตลาดหลักทรัพย์ ผู้คนสนใจกันมากว่าเป็นบริษัทซอฟท์แวร์ที่อนาคตสดใสราคาหุ้นจึงพุ่งสูงขึ้น

ตัวจอร์จเอง ขายหุ้นของเขาไป 220,000 หุ้น ได้เงินสดมา 82 ล้านบาท แล้วยังเหลืออีก 34% ของหุ้นทั้งหมด คิดเป็นมูลค่าที่เหลือเป็นหุ้นแอชตัน–เทตอีกประมาณ 500 ล้านบาท นอกนั้นจอร์จเป็นหุ้นใหญ่ในบริษัทอื่น ๆ เช่น ซอฟท์แวร์เซนเตอร์(Software Center) และซอฟทีม(Softeam) เป็นต้น และมีหุ้นบริษัทอื่น ๆ รวมสินทรัพย์ของจอร์จทั้งหมดกว่า 1,400 ล้านบาท

แม้จะเป็นมหาเศรษฐีก็ยังใช้รถญี่ปุ่น

จากเด็กสอบตกชั้นมัธยมปลาย มาลงทุนกับเพื่อนเพียงสองคน ด้วยเงินรวมกันเพียงสองแสนบาท จนในที่สุดมีสินทรัพย์ถึง 1,400 ล้านบาท จอร์จก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากมายนัก ยังไม่ยอมทำอะไรที่ไม่เต็มใจจะทำ

สิ่งที่จอร์จชอบทำก็คืองานคอมพิวเตอร์ และพักผ่อนด้วยการขับเครื่องบิน ซึ่งจอร์จซื้อไว้สองลำ และเข้าหุ้นกับเพื่อนซื้อเครื่องบินเจ็ทไว้อีกหนึ่งลำ

จอร์จเคยใช้รถโตโยต้า เมื่อตอนยังไม่รวย เมื่อรวยแล้วก็ไม่ได้ขวนขวายหารถแพง ๆ หรู ๆ มาใช้ คงใช้โตโยต้าอยู่ แต่เปลี่ยนคันใหม่ทุกปี ทั้งนี้เพื่อไม่ให้มีปัญหาเรื่องซ่อมบำรุง

จอร์จชอบแต่งตัวธรรมดา ๆ ไม่ได้ซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวแพง ๆ เหมือนคนที่รวยขึ้นมาบางคน จอร์จชอบทำอะไรสบาย ๆ ไม่ชอบเป็นข่าวและไม่พยายามดัดเสียงหรือปรับปรุงการพูดจา คงพูดสำเนียงชาวใต้ ใครคุยด้วยก็ทราบเลยว่ามาจากเมืองใต้

บ้านที่อยู่แม้จะใหญ่แต่ก็ไม่โก้เก๋อะไรนัก และไม่ได้อยู่ในถิ่นคนรวยแบบฮอลลีวูด หรืออะไรทำนองนั้นคงอยู่ที่หาดแมนฮัตตัน (Manhattan Beach) ในคาลิฟอร์เนีย

ไม่ได้แต่งงานแต่มีลูกสาวเมื่อต้นปี 2527

จอร์จไม่ได้จดทะเบียนสมรส แต่มีเพื่อนนอนคนหนึ่ง เป็นพนักงานบริษัทแอชตัน–เทต ที่จอร์จรับเข้าทำงานเป็นคนที่ 17 ในบรรดาพนักงานทั้งหมดของบริษัท คุณเธอชื่อ จิล ไวสแมน(Jill Weissman) เป็นคนขยันขันแข็งตั้งใจทำงานดี จนได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการฝ่ายขาย

ผู้จัดการฝ่ายขายกับประธานกรรมการมาอยู่บ้านเดียวกัน จนผู้จัดการฝ่ายขายท้อง และคลอดลูกเป็นผู้หญิงเมื่อต้นปี 2527 ชื่อ มิเชล นิโคล (Michelle Nicole) จดทะเบียนว่าแม่ชื่อ จิล ไวสแมน และพ่อชื่อ จอร์จ เทต แต่พ่อแม่เป็นโสดทั้งคู่

ออกดีเบสทรี

แม้ว่าดีเบสทูจะกำลังขายดีตอนต้นปี 2527 ทำรายได้ให้บริษัทแอชตัน–เทต ถึง 80% ของรายได้ทั้งหมด แต่จอร์จก็มองเห็นอนาคตว่าสักวันหนึ่งคงจะต้องมีใครทำโปรแกรมอะไรมาแข่งสำเร็จ และแบ่งตลาดไปได้แน่ ๆ ฉะนั้นจอร์จจึงระดมกำลังพัฒนาปรับปรุงดีเบสทู และในที่สุดก็ประกาศวางตลาดดีเบสทรี(dBase III) เมื่อพฤษภาคม 2527

จอร์จ เทต

เหตุผลที่จอร์จ เอาดีเบสทรีมาแบ่งตลาดดีเบสทูนั้น จอร์จกล่าวว่า "เรายอมทำให้ตัวของเราเองเจ็บเพื่อความเจริญเติบโตต่อไปของเราดีกว่าที่จะรอให้ใครเขามาทำให้เราเจ็บแล้วแบ่งความเจริญเติบโตไปจากเรา"

ที่จริงแล้วแม้จะมีดีเบสทรี ที่มีความสามารถมากกว่าดีเบสทู ก็ยังมีคนซื้อดีเบสทูไปใช้อยู่อีกไม่น้อยเพราะดีเบสทรีต้องใช้เครื่องใหญ่กว่าดีเบสทู และยังมีงานที่สามารถใช้ดีเบสทูได้โดยไม่ลำบากอะไร

ออกเฟรมเวิร์ค

ต่อมามีข่าวว่าคู่แข่งของแอชตัน–เทต คือ บริษัทโลตัสผู้ประสบความสำเร็จจากโปรแกรมตารางคำนวณ(Spread Sheet) ชื่อโลตัส 1–2–3 ซึ่งหลังจากออกตลาดเมื่อปี 2525 ก็พุ่งขึ้นมาเป็นโปรแกรมตารางคำนวณที่ขายดีที่สุด จะประกาศออกซอฟท์แวร์ตัวใหม่ชื่อซิมโฟนี (Symphony) ในฤดูร้อนปี 2527

จอร์จก็เลยต้องประกาศซอฟท์แวร์มาแข่งกับซิมโฟนี โดยตั้งชื่อว่าเฟรมเวิร์ค(Frame Work) เป็นโปรแกรมเบ็ดเสร็จ(Integrated-Software) ทำงานได้ห้าอย่างคือ งานพิมพ์–เอกสาร(Word Processing) ฐานข้อมูล(Data Base) ตารางคำนวณ(Spread Sheet) กราฟ (Graphics) และติดต่อสื่อสารกับคอมพิวเตอร์อื่น (Communication)

ทั้งเฟรมเวิร์คและซิมโฟนีทุ่มเงินโฆษณามหาศาลเป็นบริษัทละหลายล้านเหรียญ ประกอบกับเป็นช่วงการประชุมใหญ่พรรคประชาธิปปัตย์(Democratic Convention) และการแข่งขันกีฬาโอลิมปิค บริษัทต่าง ๆ ก็แย่งกันซื้อเวลาโฆษณาโทรทัศน์และแอชตัน–เทตก็ซื้อเวลาโทรทัศน์ สำหรับโฆษณาเฟรมเวิร์คไปเป็นเงินประมาณ 4 ล้านเหรียญ หรือกว่าหนึ่งร้อยล้านบาท

คุณพ่อไม่เข้าใจว่าทำไมลูกชายถึงไปได้สวยนัก

คุณพ่อของจอร์จเคยผิดหวังอย่างมากในความไม่เอาไหนของจอร์จ ให้เรียนมัธยมก็ไม่จบ ให้เข้าโรงเรียนทหารก็ไม่เอา ดันไปสมัครเป็นพลทหาร ให้ออกมาช่วยทำกิจการร้านเฟอร์นิเจอร์ของพ่อก็ทำไม่ได้

เมื่อตอนที่จอร์จกับฮาลร่วมกันจัดตั้งบริษัทในโรงรถนั้น คุณพ่อก็นึกอยู่ในใจว่าบริษัทเชย ๆ ขายซอฟท์วงซอฟท์แวร์อะไรก็ไม่รู้ จะไปสู้บริษัทขายเฟอร์นิเจอร์ได้อย่างไร คุณพ่อรู้แต่ว่าใคร ๆ ก็ต้องใช้เฟอร์นิเจอร์ คุณพ่อไม่รู้เลยว่าใครจะซื้อซอฟท์แวร์ไปทำอะไร คุณพ่อคิดว่าไม่ช้าจอร์จก็คงเบื่อบริษัทซอฟท์แวร์

เวลาจอร์จโทรศัพท์ทางไกลจากคาลิฟอร์เนียไปคุยกับคุณพ่อที่เซาท์คาโรไลนา คุณพ่อก็มักจะถามว่าธุรกิจเป็นอย่างไร ตอนแรก ๆ จอร์จตื่นเต้นดีใจว่าขายได้ถึงเดือนละ 5,000 เหรียญ คุณพ่อก็ไม่ค่อยจะเข้าใจอยู่แล้ว พอต่อมาจอร์จบอกว่าขายได้เดือนละ 2 ล้านเหรียญ คุณพ่อก็ไม่ค่อยจะเชื่อ ถามให้ยืนยันแล้วยืนยันอีก

เพราะฉะนั้น ถ้าใครเป็นพ่อแล้วมีลูกเรียนไม่ได้เรื่องก็อย่าเพิ่งเสียใจมากนัก รีบเอาเรื่องของจอร์จ–เทตไปให้อ่าน ให้หันมาสนใจเรียนคอมพิวเตอร์ ถ้าเอาดีทางนี้ได้จริงก็อาจจะประสบความสำเร็จเหมือนจอร์จก็ได้

หรือคุณลูกทั้งหลาย ถ้าเรียนไม่ได้ผลแล้วถูกคุณพ่อดุ ก็ลองเอาเรื่องของจอร์จ เทตนี้ไปให้คุณพ่ออ่าน แล้วขอเงินซื้อไมโครคอมพิวเตอร์มาศึกษาหาความรู้ดูสักเครื่องสิครับ

น่าเสียดายที่ตายเมื่ออายุเพียงสี่สิบ

ในขณะที่จอร์จกำลังดังสุดยอด โดยยอดขายดีเบส เฟรมเวิร์ค และโปรแกรมอื่น ๆ กำลังพุ่งขึ้นจนปรากฏต่อมาว่าในรอบปีบัญชี 1 กุมภาพันธ์ 2527 ถึง 31 มกราคม 2528 นั้น ยอดขายของแอชตัน–เทตสูงถึง 82.3 ล้านเหรียญ หรือกว่า 2,222 ล้านบาท คิดเป็นกำไร 7.5 ล้านเหรียญหรือกว่าสองร้อยล้านบาท

น่าเสียดายที่ถึงวันที่ 10 สิงหาคม 2527 จอร์จ เทตผู้ประสบความสำเร็จของเรา ก็หัวใจวายตายคาห้องทำงานที่บริษัทแอชตัน–เทต เมื่ออายุได้เพียงสี่สิบปี โดยที่ทั้งคุณพ่อ คุณแม่ และพี่น้องอีก 5 คน ยังไม่มีใครตายเลย

ผู้ที่โชคดีได้รับทรัพย์สมบัติ 1,400 ล้านบาทของจอร์จ คือจิลและลูกสาวอายุยังไม่ครบหนึ่งขวบชื่อ มิเชล

เมื่อจัดพิธีศพเสร็จเรียบร้อยแล้ว จิลก็ยื่นเรื่องราวต่อศาล นำสืบว่าได้อยู่กินเป็นสามีภรรยากับจอร์จ และขออนุญาตเปลี่ยนนามสกุลจาก ไวสแมน เป็น เทต ซึ่งศาลก็อนุญาต

ภรรยาตั้งใจจะทำให้แอชตัน-เทตเจริญรุ่งเรืองต่อไป

แม้จะมีทรัพย์สมบัติมหาศาล ไม่ต้องทำงานก็กินดอกผลไม่หมด จิล ก็ยังคงทำงานเป็นผู้จัดการฝ่ายขายของบริษัทแอชตัน–เทต โดยประกาศว่าจะพยายามรักษาเจตนารมย์ของจอร์จ ที่จะทำให้บริษัทแอชตัน–เทตเป็นบริษัทที่พนักงานเจ้าหน้าที่ทุกคนมีความกระตือรือร้นสนใจจะมาทำงานและมีความสุขความสบายใจในการทำงาน

ถึงปลายปี 2528 บริษัทแอชตัน–เทตขยายกิจการเพิ่มพนักงานถึงเกือบ 500 คน และได้เข้าซื้อกิจการบริษัทมัลติเมท(Multimate) ที่เมืองฮาร์ดฟอร์ด รัฐคอนเนคติกัต ซึ่งเป็นบริษัทที่มีพนักงาน 220 คน ขายโปรแกรมหลักชื่อมัลติเมท โปรเฟสชั่นแนล เวิร์ดโปรเซสเซอร์(Multimate Professional Word Processor) มียอดขายในรอบปีบัญชีสิ้นสุด ณ 31 มกราคม 2528 ประมาณ 21 ล้านเหรียญ คิดเป็นกำไรเฉพาะไตรมาสที่สิ้นสุดเมื่อ 30 มิถุนายน 2528 ถึง 2 ล้านเหรียญ

ฉะนั้นแม้จอร์จ เทต จะจากเราไปอย่างไม่มีวันกลับมาอีก ชื่อเทตก็จะยังอยู่คู่กับไมโครคอมพิวเตอร์ไปอีกนาน สมควรที่เด็กไทยที่ไม่ชอบการเรียนจะได้นำไปเป็นตัวอย่างช่วยชี้ช่องทางให้ประสบความสำเร็จต่อไปในอนาคตได้บ้าง